

Lis Noer Holmberg (CD):

Dette er en genfremsættelse af et lovforslag fra januar 1988 af daværende sundhedsminister Agnete Laustsen, og derfor skulle man jo mene, at der måtte være en bred opbakning bag dette lovforslag.

Vi må ikke være blinde for, at den udvikling, der er sket og sker i vores sundhedsvæsen, stiller store krav til lægerne og til personalet i det hele taget, og naturligvis vil der ske fejl, det kan simpelt hen ikke undgås.

I industrien har man det, man kalder produktansvar, og jeg kunne da godt forestille mig, at alle privatpraktiserende behandlere tegnede det, man inden for andre selvstændige erhverv kalder lovpligtig ansvarsforsikring, til dækning af de skader, der måtte opstå i den private konsultation. Mig bekendt er der ikke en lovpligtig forsikring. Jeg hørte fru Kirsten Lee fortælle om en forsikring, hun havde, men jeg mener ikke, at den er lovpligtig.

Men dermed er problemet jo ikke løst for det offentlige sygehusvæsen, og det må derfor udmunde i et spørgsmål til forslagsstillerne, S og SF: Hvad er de økonomiske konsekvenser af dette lovforslag?

CD udtalte sig ikke, da denne sag sidst blev behandlet her i salen, nemlig den 10. februar 1988, men jeg har naturligvis studeret de udtalelser, der faldt ved den lejlighed, og også bemærket de divergerende meninger mellem S, SF og regeringspartierne i debatten. Der er utrolig mange aspekter i denne lov, men vi er nu så langt henne i denne samling, at ingen vel tror på, at der kan komme noget konkret ud af det på nuværende tidspunkt.

Desuden er det jo ikke blot et spørgsmål om at lovgive, men i høj grad også et spørgsmål om økonomi. Vi har hørt under debatten, at der bliver tale om en merudgift på 225 mio. kr. om året.

Jeg lyttede også med interesse til sundhedsministerens indlæg, og ministeren sagde – hvis jeg hørte rigtigt – at forslaget bygger på et princip om erstatning fra det offentlige for skader, der er forvoldt i forbindelse med behandling på sygehus, uanset om skaden hidrører fra en behandlingsmæssig fejl; det giver faktisk stof til eftertanke.

CD vil ikke afvise forslaget, men vi ønsker altså også at være økonomisk ansvarlige, og som jeg allerede har sagt, er det et lidt mærke-

ligt tidspunkt at fremkomme med et så stort lovforslag på. Der er jo ikke nogen jordisk chance for, at det kan blive færdigbehandlet i denne samling. I 1988 blev lovforslaget fremsat i februar måned, og dér bemærkede jeg, at SF beklagede, at lovforslaget kom så sent, og at det var et meget kompliceret lovforslag. Nu befinder vi os altså i april og ikke i februar måned, og lovforslaget og problemerne er ikke blevet mindre, så der bliver i hvert fald tale om et meget langvarigt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Ingrid Rasmussen (S):

Det bliver fremført så meget, at man ønsker at være økonomisk ansvarlig; det gør vel alle folketingspartier; ellers ville det da se mærkværdigt ud.

Ordføreren for Centrum-Demokraterne henviste til, hvad lovforslaget kunne komme til at koste. Det ser ud til, at det kommer til at koste omkring 85 mio. kr., og der skønnes i lovforslaget at være tale om ca. 2.000 sager, men det er meget usikkert, da vi ikke har nogen beregninger på det overhovedet. Men det er vel også det, vi skal bruge udvalgsarbejdet til at få afklaret.

I øvrigt vil jeg sige tak til Centrum-Demokraternes ordfører for den meget positive indstilling.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil også sige tak til Centrum-Demokraterne for at have været så rimeligt åbne over for forslaget her.

Med hensyn til det fremskredne tidspunkt på året er jeg da også helt enig med SF's tidligere ordfører på området i, at det er sent at fremsætte et så stort lovforslag, men det skal ikke forhindre os i at tage hul på udvalgsarbejdet nu og så genfremsætte det i næste samling, når vi ved noget mere om de rimeligt komplicerede forhold, som skal analyseres.

S og SF var kede af, at ministeren kategorisk havde afvist at fremsætte forslaget; vi vil gerne have gang i udvalgsbehandlingen igen, og derfor har vi fremsat det, også selv om det er blevet på dette absolut skæve tidspunkt.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Den grundlæggende tanke i lovforslaget er